

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

22. září 2011 *

Ve spojených věcech C-244/10 a C-245/10,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Bundesverwaltungsgericht (Německo) ze dne 24. února 2010, došlými Soudnímu dvoru dne 19. května 2010, v řízení

Mesopotamia Broadcast A/S METV (C-244/10),

Roj TV A/S (C-245/10)

proti

Spolkové republice Německo,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), G. Arestis, J. Malenovský a T. von Danwitz, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. dubna 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Mesopotamia Broadcast A/S METV a Roj TV A/S R. Marxem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem a N. Grafem Vitzthumem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem a S. Menezem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi C. Vrignon a S. La Pergola, jakož i G. von Rintelenem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. května 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů

členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321, dále jen „směrnice“).

- 2 Tyto žádosti byly podány v rámci sporů mezi Mesopotamia Broadcast A/S METV (dále jen „Mesopotamia Broadcast“) a Roj TV A/S (dále jen „Roj TV“), dvěma dánskými společnostmi, na jedné straně a Spolkovou republikou Německo na straně druhé ohledně rozhodnutí o zákazu činnosti z důvodu charakteru televizního vysílání produkovaného těmito společnostmi.

Právní rámec

Unijní právní úprava

- 3 Podle čl. 1 písm. b) směrnice je „subjekt televizního vysílání“ definován jako „fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za skladbu televizních pořadů [...] a tyto pořady vysílá nebo dává vysílat třetí osobou“.
- 4 Článek 2 směrnice stanoví:

„1. Každý členský stát zabezpečí, aby veškeré šíření televizního vysílání zajišťované subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, bylo v souladu s právními předpisy vztahujícími se na vysílání určené veřejnosti v dotyčném členském státě.

2. Pro účely této směrnice do pravomoci členského státu spadají ty subjekty televizního vysílání,

– které jsou v tomto členském státě usazeny v souladu s odstavcem 3,

[...]

3. Pro účely této směrnice je subjekt televizního vysílání považován za usazený v členském státě v těchto případech:

a) subjekt televizního vysílání má v tomto členském státě své skutečné sídlo a redakční rozhodnutí o programové skladbě jsou přijímána v tomto členském státě;

[...]“

5 Článek 2a směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajišťují svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu televizního vysílání z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí.

2. Členské státy se mohou přechodně odchýlit od odstavce 1, jsou-li splněny tyto podmínky:

- a) televizní vysílání z jiného členského státu zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje čl. 22 odst. 1 nebo 2 nebo článek 22a;
- b) subjekt televizního vysílání během předchozích dvanácti měsíců již nejméně dvakrát porušil písmeno a);
- c) dotyčný členský stát písemně oznámil subjektu televizního vysílání a Komisi údajná porušení a opatření, která zamýšlí přijmout v případě opětovného porušení;
- d) konzultace s členským státem, z něhož se vysílá, a Komisí nevedla ve lhůtě čtrnácti dnů od oznámení podle písmene c) ke smírnému řešení a údajné porušení trvá.

Komise rozhodne ve lhůtě dvou měsíců ode dne oznámení opatření přijatých členským státem o slučitelnosti těchto opatření s právem Společenství. V případě záporného rozhodnutí musí členský stát uvedená opatření neprodleně ukončit.

3. Odstavec 2 nevylučuje uplatnění jiného postupu, opravného prostředku nebo sankcí při dotyčném porušení v členském státě, do jehož pravomoci subjekt televizního vysílání spadá.“

6 Článek 3 odst. 1 a 2 směrnice stanoví:

„1. Členské státy jsou oprávněny uplatňovat vůči subjektům televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, v oblastech, na které se vztahuje tato směrnice, přísnější nebo podrobnější předpisy.

2. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svých právních předpisů, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, dodržovaly tuto směrnici.“

7 Články 22 a 22a směrnice jsou součástí její kapitoly V, nadepsané „Ochrana dětí a mladistvých a veřejný pořádek“. Článek 22 odst. 1 a 2 směrnice stanoví:

„1. Členské státy přijmou vhodná opatření, aby vysílání subjektů televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí.

2. Opatření podle odstavce 1 se rovněž rozšíří i na jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že děti nebo mladiství, kteří jsou v dosahu vysílání, nemají běžně možnost tyto pořady vidět nebo slyšet.“

8 Článek 22a směrnice zní takto:

„Členské státy dbají, aby vysílání neobsahovala podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti.“

Vnitrostátní právní úprava

- 9 Článek 9 Základního zákona Spolkové republiky Německo (Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland, dále jen „Základní zákon“) v odstavci 1 zaručuje svobodu sdružování a v odstavci 2 definuje okolnosti, za nichž je sdružování zakázáno. Posledně uvedený odstavec zní následovně:

„Sdružení, jejichž cíle nebo činnost odporují trestněprávním předpisům nebo která jsou namířena proti ústavnímu pořádku nebo myšlence porozumění mezi národy, jsou zakázána.“

- 10 Zákon o sdruženích (Gesetz zur Regelung des öffentlichen Vereinsrechts, BGBl. I 1964, s. 593) ze dne 5. srpna 1964, ve znění § 6 zákona ze dne 21. prosince 2007 (BGBl. I 2007, s. 3198, dále jen „Vereinsgesetz“), v § 1 stanoví:

„1. Sdružení lze zakládat svobodně [...]

2. Vůči sdružením, která zneužívají svobody sdružování, lze přijmout za účelem ochrany veřejné bezpečnosti nebo veřejného pořádku pouze opatření stanovená tímto zákonem.“

11 Tento zákon definuje v § 2 pojem sdružení následovně:

„1. Sdružením ve smyslu tohoto zákona je bez ohledu na právní formu každé sdružení, v němž se větší počet fyzických nebo právnických osob dobrovolně dlouhodobě spojil za společným cílem a podřídil se organizovanému přijímání rozhodnutí.

2. Sdruženími ve smyslu tohoto zákona nejsou

1. politické strany [...],

2. frakce Bundestagu a parlamentů spolkových zemí,

3. [...]“

12 Ustanovení § 3 uvedeného zákona upravuje zákazy, které mohou postihnout sdružení, takto:

„1. Sdružení lze považovat za zakázané [...] pouze tehdy, pokud rozhodnutím příslušných orgánů bylo stanoveno, že jeho cíle nebo činnost odporují trestněprávním předpisům nebo že je namířeno proti ústavnímu pořádku nebo myšlence porozumění mezi národy; rozhodnutí musí nařizovat rozpuštění sdružení [...] Se zákazem je v zásadě spojeno zajištění a zabavení

1. majetku sdružení,

2. pohledávek vůči třetím osobám [...] a

3. věci třetích osob v rozsahu, v němž oprávněný přenecháním věci sdružení tyto protiústavní snahy úmyslně podpořil, nebo v němž jsou věci určeny k podporování těchto snah,

[...]

3. Zákaz platí, není-li výslovně omezen, pro všechny organizace, které jsou do sdružení začleněny tak, že s ohledem na všechny skutečné vztahy tvoří strukturu sdružení (dílčí organizace). Na jiné než územní dílčí organizace s vlastní právní subjektivitou se zákaz vztahuje pouze tehdy, jsou-li v rozhodnutí o zákazu výslovně uvedeny.

[...]

5. Orgány oprávněné rozhodnout o zákazu mohou zákaz založit rovněž na jednání členů sdružení, jestliže

1. existuje souvislost s činností ve sdružení nebo s jeho cílem,

2. jednání vychází z organizovaného rozhodnutí a

3. okolnosti umožňují mít za to, že sdružení toto jednání toleruje.“

13 Ustanovení § 14 Vereinsgesetz stanoví:

„1. Sdružení, jejichž členy nebo vedoucími představiteli jsou pouze nebo převážně cizí státní příslušníci, lze zakázat [...] za podmínek odstavce 2. Sdružení, jejichž členy nebo vedoucími představiteli jsou pouze nebo převážně státní příslušníci členského státu Evropské unie, se nepovažují za sdružení cizích státních příslušníků. [...]“

14 Ustanovení § 15 Vereinsgesetz zní takto:

„1. Ustanovení § 14 platí obdobně pro sdružení se sídlem v zahraničí (zahraniční sdružení), jejichž organizace nebo činnost sahá do oblasti územní působnosti tohoto zákona. K jejich zákazu je příslušný spolkový ministr vnitra.

[...]“

15 Ustanovení § 18 Vereinsgesetz stanoví následující:

„Zákazy sdružení, které mají sídlo mimo územní působnost tohoto zákona, ale dílčí organizace mají v rámci této působnosti, se vztahují pouze na dílčí organizace v rámci této působnosti. Jestliže sdružení nemá v rámci územní působnosti tohoto zákona žádnou organizaci, vztahuje se zákaz [...] na jeho činnost v rámci této působnosti.“

Spory v původních řízeních a předběžná otázka

- 16 Mesopotamia Broadcast, holdingová společnost podle dánského práva se sídlem v Dánsku, je držitelkou několika dánských licencí k televiznímu vysílání. Provozuje mimo jiné televizní kanál Roj TV, který je rovněž dánskou společností. Posledně uvedená společnost šíří prostřednictvím satelitu vysílání převážně v kurdském jazyce po celé Evropě a na Blízkém východě. Pořady pro ni vyrábí mimo jiné společnost usazená v Německu.
- 17 V letech 2006 a 2007 se příslušné turecké orgány obrátily na dánský výbor pro rozhlasové a televizní vysílání, který v tomto členském státě dohlíží na uplatňování vnitrostátních právních předpisů provádějících směrnici. Tyto orgány Roj TV vytýkaly, že svým vysíláním podporuje cíle „strany kurdských pracujících“ (dále jen „PKK“), jež byla Evropskou unií označena za teroristickou organizaci
- 18 Dánský výbor pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodl o těchto stížnostech rozhodnutími ze dne 3. května 2007 a 23. dubna 2008. Rozhodl, že Roj TV neporušila dánské právní předpisy provádějící články 22 a 22a směrnice. Uvedený výbor zejména uvedl, že vysílání Roj TV nepodněcuje k nenávisti na základě rasy, náboženského vyznání či národnosti. Dospěl k závěru, že vysílání této společnosti pouze přináší informace a názory a vysílané záběry násilných událostí jsou odrazem násilí, k němuž v Turecku a na kurdských územích dochází.
- 19 Rozhodnutím ze dne 13. června 2008, určeným Mesopotamia Broadcast a Roj TV, německé spolkové ministerstvo vnitra na základě toho, že provozování televizního kanálu Roj TV ze strany Mesopotamia Broadcast narušuje „myšlenku porozumění mezi národy“ ve smyslu Vereinsgesetz ve spojení se Základním zákonem, zakázalo

společnosti Mesopotamia Broadcast vyvíjet prostřednictvím Roj TV jakoukoliv činnost v oblasti působnosti Vereinsgesetz. Roj TV byl rovněž uložen zákaz činnosti.

²⁰ Dne 9. července 2008 Mesopotamia Broadcast a Roj TV podaly k Bundesverwaltungsgericht žalobu na zrušení tohoto rozhodnutí.

²¹ U tohoto soudu žalobkyně tvrdily, že na jejich činnost v oblasti přeshraničního televizního vysílání se vztahují ustanovení směrnice. Na základě těchto ustanovení může kontrolu nad uvedenou činností vykonávat pouze Dánské království, jakožto stát, v němž jsou Mesopotamia Broadcast a Roj TV usazeny.

²² Německá spolková vláda u Bundesverwaltungsgericht poukázala na to, že televizní vysílání společností Mesopotamia Broadcast a Roj TV spadá do působnosti Vereinsgesetz. O těchto dvou společnostech je podle jejího názoru třeba mít za to, že svými činnostmi podporují v Německu PKK.

²³ Německá spolková vláda rovněž tvrdí, že důvod zákazu dotčeného v původním řízení, vycházející ze zásahu do „myšlenky porozumění mezi národy“, vychází z toho, že vysílání Roj TV podněcuje k řešení rozporů mezi Kurdy a Turky násilím, a to

i v Německu, a podporuje snahy PKK o nábor mladých Kurdů do guerillového boje proti Turecké republice.

- 24 Německá spolková vláda kromě toho zdůraznila, že ustanovení směrnice se netýkají obecných pravidel členských států v trestněprávní nebo policejní oblasti, ani v oblasti práva sdružování, i když tato pravidla mohou mít účinky na televizní vysílání.
- 25 Bundesverwaltungsgericht, poté, co se rozhodl zhlédnout výběr příspěvků televizního vysílání Roj TV, dospěl k závěru, že toto vysílání zjevně straní PKK, jejíž militantní a násilný přístup z velké míry odráží, a to se souhlasem vedení Mesopotamia Broadcast. Posledně uvedená společnost prostřednictvím svého televizního kanálu Roj TV oslavuje ozbrojený boj vedený PKK. Tento kanál neinformuje o konfliktu neutrálně, nýbrž podporuje nasazení guerillových jednotek a využívání atentátů ze strany PKK, přičemž přebírá její pohled a propaguje kult hrdinů a mučedníků v případě padlých bojovníků. Mesopotamia Broadcast a Roj TV tak přispívají k rozněcování násilných střetů mezi příslušníky tureckého a kurdského etnika v Turecku a zesilování napětí mezi Turky a Kurdy žijícími v Německu.
- 26 Bundesverwaltungsgericht usoudil, že zákaz dotčený v původním řízení může být založen na důvodu vycházejícím z narušení porozumění mezi národy ve smyslu § 3 odst. 1 Vereinsgesetz vykládaného ve spojení s čl. 9 odst. 2 Základního zákona. Tento soud si proto klade otázku, zda, a případně za jakých okolností, použití tohoto důvodu zákazu spadá do oblastí upravených směrnicí.

- 27 Za těchto podmínek se Bundesverwaltungsgericht rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, totožné ve věcech C-244/10 a C-245/10:

„Spadá použití vnitrostátní právní normy upravující zákaz sdružení v důsledku narušení zásady porozumění mezi národy do oblasti upravené směrnicí, a je tudíž na základě článku 2a této směrnice vyloučeno, a pokud ano, za jakých podmínek?“

K předběžné otázce

- 28 Podstatou otázky Bundesverwaltungsgericht je, zda článek 22a směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát na základě takové obecné právní úpravy, jako je Vereinsgesetz vykládaný ve spojení se Základním zákonem, přijal opatření vůči subjektu televizního vysílání usazenému v jiném členském státě z důvodu, že činnosti a cíle tohoto subjektu porušují zákaz narušování porozumění mezi národy.

Úvodní poznámky

- 29 Z názvu směrnice vyplývá, že jejím cílem je koordinace některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání za účelem odstranění omezení volného vysílání v Unii.

- 30 Podle prvního bodu odůvodnění směrnice 97/36 vytváří směrnice 89/552 právní rámec pro provozování televizního vysílání na vnitřním trhu, přičemž uvedený rámec má podle čtvrtého bodu odůvodnění prvně uvedené směrnice přispívat k zajištění volného pohybu těchto služeb v Unii.
- 31 Z devátého a desátého bodu odůvodnění směrnice 89/552 kromě toho vyplývá, že omezení, která měl unijní zákonodárce v úmyslu zrušit, jsou ta, která vyplývají z rozdílů mezi ustanoveními členských států o provozování vysílání a distribuci televizních pořadů.
- 32 Z toho vyplývá, že oblasti upravené směrnicí jsou upraveny pouze pokud jde o vlastní televizní vysílání, jak je definováno v čl. 1 písm. a) směrnice (viz rozsudek ze dne 9. července 1997, *De Agostini a TV-Shop*, C-34/95 až C-36/95, Recueil s. I-3843, bod 26).
- 33 Konečně, z osmého bodu odůvodnění směrnice 89/552 vyplývá, že právo vztahující se na vysílání a distribuci televizních služeb představuje rovněž zvláštní projev obecnější zásady, a sice svobody projevu, jak je zakotvena v čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950. Z patnáctého bodu odůvodnění směrnice 97/36 kromě toho vyplývá, že podle čl. F odst. 2 Smlouvy o EU (poté čl. 6 odst. 2 EU) Unie uznává práva, svobody a zásady obsažené v Listině základních práv Evropské unie, takže všechna opatření, jejichž cílem je omezení příjmu nebo zastavení dalšího přenosu televizního vysílání, musí být s výše uvedenými zásadami slučitelná.

- 34 Je třeba rovněž připomenout, že směrnice neprovádí úplnou harmonizaci pravidel pro oblasti, na něž se vztahuje, nýbrž že stanoví minimální požadavky pro vysílání pocházející z Unie, která jsou určena pro příjem uvnitř Unie (viz rozsudek ze dne 5. března 2009, UTECA, C-222/07, Sb. rozh. s. I-1407, bod 19 a citovaná judikatura).
- 35 Směrnice tedy zavádí zásadu, že přijímající členský stát uznává kontrolní roli členského státu původu u vysílání subjektů televizního vysílání spadajících do jeho pravomoci. Článek 2 odst. 1 směrnice totiž stanoví, že členské státy zajišťují svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu televizního vysílání z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených směrnicí.
- 36 V tomto ohledu Soudní dvůr zdůraznil, že kontrola uplatňování práva členského státu původu na televizní vysílání a dodržování ustanovení směrnice přísluší pouze členskému státu, z něhož vysílání pochází, a že přijímající členský stát není oprávněn vykonávat vlastní kontrolu oblastí upravených směrnicí (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 10. září 1996, Komise v. Belgie, C-11/95, Recueil s. I-4115, body 34 a 86, jakož i De Agostini a TV-Shop, uvedený výše, bod 27).
- 37 Z povahy směrnice, která není v oblastech spadajících do veřejného pořádku, dobrých mravů nebo veřejné bezpečnosti vyčerpávající, však vyplývá, že členský stát má volnost při uplatňování obecně platných pravidel týkajících se těchto oblastí na činnosti provozované na jeho území subjekty televizního vysílání, pokud tato pravidla nebrání vlastnímu dalšímu přenosu televizního vysílání z jiného členského státu na jeho území a nezavádějí předchozí kontrolu tohoto vysílání.

K výkladu článku 22a směrnice

- 38 S ohledem na otázku předloženou Soudnímu dvoru, konkrétně zda o důvodu zákazu vycházejícím z narušení porozumění mezi národy je třeba mít za to, že je zahrnut v pojmu „podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti“ ve smyslu směrnice, a je tedy součástí oblastí upravených touto směrnicí, je třeba nejprve uvést, že směrnice neobsahuje definici výrazů uvedených v jejím článku 22a.
- 39 Kromě toho, a jak bylo uvedeno v bodě 63 stanoviska generálního advokáta, přípravné práce ke směrnicím 89/552 a 97/36 neobsahují žádná relevantní vodítka pokud jde o smysl a rozsah pojmu „podněty k nenávisti“ a potvrzují, že unijní zákonodárce chtěl v článku 22a směrnice stanovit důvod zákazu založený na veřejném pořádku, který by se lišil od důvodů týkajících se speciálně ochrany dětí a mladistvých.
- 40 Z toho vyplývá, že rozsah působnosti článku 22a směrnice musí být určen v souladu s obvyklým smyslem výrazů použitých v tomto článku v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém jsou použity, a cílům, které směrnice sleduje (viz rozsudek ze dne 10. března 2005, *easyCar*, C-336/03, Sb. rozh. s. I-1947, bod 21 a citovaná judikatura).
- 41 Pokud jde o slova „podnět“ a „nenávist“, je třeba uvést, že označují v prvním případě činnost, která má nasměrovat určité jednání, a v druhém případě pocit nepřátelství nebo odmítání vůči celku osob.

- 42 Směrnice tak za použití pojmu „podněty k nenávisti“ sleduje cíl zabránit každé ideologii nerespektující lidské hodnoty, mimo jiné iniciativám oslavujícím násilí prostřednictvím teroristických činů proti určitému společenství osob.
- 43 Pokud jde o pojem „narušení porozumění mezi národy“, jak bylo uvedeno v bodě 25 tohoto rozsudku, Mesopotamia Broadcast a Roj TV podle předkládajícího soudu přispívají k rozněcování násilných střetů mezi příslušníky tureckého a kurdského etnika v Turecku a zesilování napětí mezi Turky a Kurdy žijícími v Německu, a narušují tak porozumění mezi národy.
- 44 Je tedy třeba konstatovat, že takové jednání spadá pod pojem „podněty k nenávisti“.
- 45 Proto, jak zdůraznil generální advokát v bodech 88 a 89 svého stanoviska, musí být dodržení pravidla veřejného pořádku uvedeného v článku 22a směrnice ověřeno orgány toho členského státu, do jehož pravomoci spadá dotčený subjekt televizního vysílání, bez ohledu na přítomnost předmětných etnických nebo kulturních komunit na území tohoto státu. Uplatnění zákazu stanoveného v uvedeném článku totiž nezávisí na potenciálních účincích dotčeného vysílání v členském státě původu nebo v konkrétním členském státě, ale pouze na splnění dvou předpokladů stanovených v tomto ustanovení, tedy podněcování k nenávisti a důvodech týkajících se rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti.
- 46 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že článek 22a směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že o takových skutkových okolnostech, o jaké se jedná ve sporu v původním řízení, na které se vztahuje vnitrostátní pravidlo zakazující narušování porozumění mezi národy, je třeba mít za to, že jsou zahrnuty v pojmu „podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti“ uvedeném v tomto článku.

K rozhodnutí dotčenému v původním řízení z hlediska rozsudku De Agostini a TV-Shop

- 47 Aby bylo předkládajícímu soudu umožněno posoudit spor, který mu byl předložen, z hlediska výše uvedeného výkladu článku 22a směrnice, je třeba poukázat na výše uvedený rozsudek De Agostini a TV-Shop s ohledem na vztah mezi ustanoveními této směrnice týkajícími se televizní reklamy a sponzoringu a jinými vnitrostátními pravidly, než která se týkají konkrétně šíření vysílání.
- 48 Soudní dvůr totiž v bodech 33 a 34 uvedeného rozsudku zdůraznil, že i když směrnice stanoví, že členské státy zajišťují svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu televizního vysílání z jiných členských států na svém území z důvodů týkajících se televizní reklamy a sponzoringu, jejím důsledkem nicméně není úplné a automatické vyloučení takových pravidel. Směrnice tak v zásadě nebrání uplatnění vnitrostátní právní úpravy, která obecně sleduje cíl ochrany spotřebitelů, aniž přitom zavádí druhou kontrolu televizního vysílání vedle kontroly, kterou je povinen provádět členský stát, z něhož se vysílá.
- 49 Soudní dvůr v bodě 38 téhož rozsudku rovněž upřesnil, že směrnice nebrání tomu, aby členský stát na základě obecné právní úpravy ochrany spotřebitelů proti klamavé reklamě přijal opatření vůči zadavateli reklamy na základě televizní reklamy vysílané z jiného členského státu, pokud tato opatření nebrání vlastnímu dalšímu přenosu televizního vysílání z tohoto jiného členského státu na jeho území.

- 50 Tyto úvahy platí rovněž pro právní předpisy členských států, které se netýkají specificky šíření a distribuce pořadů a které sledují obecně cíl veřejného pořádku, aniž přitom brání vlastnímu dalšímu přenosu televizního vysílání z jiného členského státu na svém území.
- 51 V tomto ohledu ze spisu předloženého Soudnímu dvoru předkládajícím soudem a z vysvětlení poskytnutých německou vládou na ústním jednání u Soudního dvora vyplývá, že Vereinsgesetz se netýká speciálně subjektů televizního vysílání ani šíření nebo distribuce televizního vysílání jako takových, ale vztahuje se obecně na činnosti sdružení. Nadto výrok rozhodnutí spolkového ministerstva vnitra ze dne 13. června 2008, který je založen na tomto zákonu vykládaném ve spojení se Základním zákonem, má jedenáct bodů. Z tohoto rozhodnutí zejména vyplývá, že provozování televizní stanice Roj TV ze strany Mesopotamia Broadcast narušuje myšlenku porozumění mezi národy, že Mesopotamia Broadcast nemůže nadále vyvíjet činnost v oblasti územní působnosti Vereinsgesetz prostřednictvím stanice Roj TV, že činnost posledně uvedeného subjektu narušuje myšlenku porozumění mezi národy, že televizní stanice Roj TV nemůže nadále vyvíjet činnost v oblasti územní působnosti Vereinsgesetz a že uvedená stanice je v oblasti územní působnosti uvedeného zákona zakázána.
- 52 Německá vláda ve svém písemném vyjádření, jakož i ve své řeči před Soudním dvorem zejména upřesnila, že i když rozhodnutím spolkového ministerstva vnitra ze dne 13. června 2008 byly veškeré aktivity subjektu televizního vysílání dotčeného v původním řízení v Německu zakázány, tento členský stát nicméně není schopen zabránit případným dopadům televizního vysílání ze zahraničí v Německu. Příjem a soukromé využívání vysílání Roj TV tak nejsou zakázány a jsou v praxi ve skutečnosti nadále možné. Tento členský stát zejména uvedl, že i když nebrání dalšímu přenosu televizního vysílání uskutečňovaného uvedeným subjektem z Dánska na svém území, veškerá činnost Roj TV nebo vykonávaná v její prospěch na území Spolkové republiky

Německo je protiprávní na základě zákazu činnosti stanoveného rozhodnutím spolkového ministerstva vnitra ze dne 13. června 2008. V Německu je tedy zakázána výroba vysílání, jakož i organizace akcí spočívajících v projekci vysílání Roj TV ve veřejných prostorech, zejména na stadiónu, jakož i podpůrné činnosti probíhající na německém území.

53 Taková opatření, jaká jsou uvedena v předchozím bodě, v zásadě nebrání vlastnímu dalšímu přenosu, ale je věcí předkládajícího soudu určit konkrétní důsledky, které vyplývají z rozhodnutí o zákazu dotčeného v původním řízení, pokud jde o televizní vysílání uskutečňované žalobkyněmi v původním řízení z jiného členského státu, přičemž musí ověřit, zda uvedené rozhodnutí nebrání vlastnímu dalšímu přenosu na území členského státu, v němž je uvedené vysílání přijímáno.

54 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 22a směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že o takových skutkových okolnostech, o jaké se jedná ve sporu v původním řízení, na které se vztahuje vnitrostátní pravidlo zakazující narušování porozumění mezi národy, je třeba mít za to, že jsou zahrnuty v pojmu „podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti“. Tento článek nebrání tomu, aby členský stát na základě takové obecné právní úpravy, jako je Vereinsgesetz, přijal opatření vůči subjektu televizního vysílání usazenému v jiném členském státě z důvodu, že činnosti a cíle tohoto subjektu porušují zákaz narušování porozumění mezi národy, za předpokladu, že uvedená opatření nebrání, což musí ověřit vnitrostátní soud, vlastnímu dalšímu přenosu televizního vysílání uskutečňovaného uvedeným subjektem z jiného členského státu na území členského státu, v němž je uvedené vysílání přijímáno.

K nákladům řízení

- 55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 22a směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997, musí být vykládán v tom smyslu, že o takových skutkových okolnostech, o jaké se jedná ve sporu v původním řízení, na které se vztahuje vnitrostátní pravidlo zakazující narušování porozumění mezi národy, je třeba mít za to, že jsou zahrnuty v pojmu „podněty k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství nebo národnosti“. Tento článek nebrání tomu, aby členský stát na základě takové obecné právní úpravy, jako je zákon o sdruženích (Gesetz zur Regelung des öffentlichen Vereinsrechts) ze dne 5. srpna 1964, ve znění § 6 zákona ze dne 21. prosince 2007, přijal opatření vůči subjektu televizního vysílání usazenému v jiném členském státě z důvodu, že činnosti a cíle tohoto subjektu porušují zákaz narušování porozumění mezi národy, za předpokladu, že uvedená opatření nebrání, což musí ověřit vnitrostátní soud, vlastnímu dalšímu přenosu televizního vysílání uskutečňovaného uvedeným subjektem z jiného členského státu na území členského státu, v němž je uvedené vysílání přijímáno.

Podpisy.